Neljapäev, 28. november 2019

P9_TA(2019)0080

ELi ühinemine Istanbuli konventsiooniga ja muud meetmed soolise vägivalla vastu võitlemiseks

Euroopa Parlamendi 28. novembri 2019. aasta resolutsioon ELi ühinemise kohta Istanbuli konventsiooniga ja muude meetmete kohta soolise vägivalla vastu võitlemiseks (2019/2855(RSP))

(2021/C 232/08)

Euroopa Parlament,

— võttes arvesse Euroopa Liidu lepingut, Euroopa Liidu toimimise lepingut ja Euroopa Liidu põhiõiguste hartat,

— võttes arvesse Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni, mis avati allkirjastamiseks Istanbulis 11. mail 2011 (edaspidi „Istanbuli konventsioon“),

— võttes arvesse 15. septembril 1995. aastal neljandal naiste maailmakonverentsil vastu võetud Pekingi deklaratsiooni ja tegevusprogrammi ning nende põhjal ÜRO erakorralistel istungjärkudel Peking+5 (2005), Peking+15 (2010) ja Peking +20 (2015) vastu võetud dokumente,

— võttes arvesse inimõiguste, eelkõige naiste õiguste alaseid sätteid ÜRO õigusaktides,

— võttes arvesse ettepanekut võtta vastu nõukogu 4. märtsi 2016. aasta otsus (COM(2016)0109),

— võttes arvesse nõukogu 11. mai 2017. aasta otsust (EL) 2017/865 Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni Euroopa Liidu nimel allkirjastamise kohta seoses küsimustega, mis puudutavad õigusalast koostööd kriminaalasjades ([1]),

— võttes arvesse nõukogu 11. mai 2017. aasta otsust (EL) 2017/866 Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni Euroopa Liidu nimel allkirjastamise kohta seoses varjupaiga ja mittetagasisaatmisega ([2]),

— võttes arvesse 23. mai 1969. aasta rahvusvaheliste lepingute õiguse Viini konventsiooni, eelkõige selle artikleid 26 ja 27,

— võttes arvesse Euroopa Inimõiguste Kohtu asjaomast kohtupraktikat,

— võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2012. aasta direktiivi 2012/29/EL, millega kehtestatakse kuriteoohvrite õiguste ning neile pakutava toe ja kaitse miinimumnõuded ning asendatakse nõukogu raamotsus 2001/220/JSK ([3]),

— võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/99/EL Euroopa lähenemiskeelu kohta ([4]) ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. juuni 2013. aasta määrust (EL) nr 606/2013 tsiviilasjades määratud kaitsemeetmete vastastikuse tunnustamise kohta ([5]),

([1]) ELT L 131, 20.5.2017, lk 11.
([2]) ELT L 131, 20.5.2017, lk 13.
([3]) ELT L 315, 14.11.2012, lk 57.
([4]) ELT L 338, 21.12.2011, lk 2.
([5]) ELT L 181, 29.6.2013, lk 4.

— võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2011. aasta direktiivi 2011/36/EL, milles käsitletakse inimkaubanduse tõkestamist ja sellevastast võitlust ning inimkaubanduse ohvrite kaitset ja millega asendatakse nõukogu raamotsus 2002/629/JSK ([6]), ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. detsembri 2011. aasta direktiivi 2011/93/EL, mis käsitleb laste seksuaalse kuritarvitamise ja ärakasutamise ning lasteporno vastast võitlust ja mis asendab nõukogu raamotsuse 2004/68/JSK ([7]),

— võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta direktiivi 2006/54/EÜ meeste ja naiste võrdsete võimaluste ja võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta tööhõive ja elukutse küsimustes ([8]) ning nõukogu 13. detsembri 2004. aasta direktiivi 2004/113/EÜ meeste ja naiste võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta seoses kaupade ja teenuste kättesaadavuse ja pakkumisega ([9]), milles määratletakse ahistamise ja seksuaalse ahistamise mõisted ning mõistetakse need toimingud hukka,

— võttes arvesse oma 4. aprilli 2019. aasta resolutsiooni, millega palutakse Euroopa Kohtu arvamust Euroopa Liidu ühinemist Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooniga käsitlevate ettepanekute kooskõla kohta aluslepingutega ning ühinemise menetluse kohta ([10]),

— võttes arvesse oma 11. septembri 2018. aasta resolutsiooni meetmete kohta töökohal, avalikes kohtades ja poliitilises elus toimuva kiusamise ja seksuaalse ahistamise ennetamiseks ja selle vastu võitlemiseks ELis ([11]),

— võttes arvesse oma 26. oktoobri 2017. aasta resolutsiooni seksuaalse ahistamise ja väärkohtlemise vastase võitluse kohta ELis ([12]),

— võttes arvesse oma 12. septembri 2017. aasta resolutsiooni ettepaneku kohta võtta vastu nõukogu otsus Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni Euroopa Liidu nimel sõlmimise kohta (COM(2016)0109 – 2016/0062(NLE)) ([13]),

— võttes arvesse oma 9. juuni 2015. aasta resolutsiooni ELi naiste ja meeste võrdõiguslikkuse strateegia kohta 2015. aasta järgseks perioodiks ([14]),

— võttes arvesse ELi 8. detsembri 2008. aasta suuniseid, mis käsitlevad naistevastast vägivalda ja võitlust kõikide naiste diskrimineerimise vormide vastu,

— võttes arvesse komisjoni talituste 3. detsembri 2015. aasta töödokumenti „Strateegiline soolise võrdõiguslikkuse tagamise kava 2016–2019“ (SWD(2015)0278),

— võttes arvesse Euroopa Liidu Põhiõiguste Ameti (FRA) 2014. aasta märtsi aruannet „Naistevastane vägivald – Euroopa Liitu hõlmav uuring“,

— võttes arvesse Veneetsia komisjoni 14. oktoobri 2019. aasta arvamust Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsiooni ratifitseerimise põhiseadusliku mõju kohta Armeeniale,

— võttes arvesse nõukogu 28. novembri 2008. aasta raamotsust 2008/913/JSK teatud rassismi ja ksenofoobia vormide ja ilmingute vastu võitlemise kohta kriminaalõiguse vahenditega ([15]),

— võttes arvesse kodukorra artikli 132 lõiget 2,

([6]) ELT L 101, 15.4.2011, lk 1.
([7]) ELT L 335, 17.12.2011, lk 1.
([8]) ELT L 204, 26.7.2006, lk 23.
([9]) ELT L 373, 21.12.2004, lk 37.
([10]) Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2019)0357.
([11]) Vastuvõetud tekstid, P8_TA(2018)0331.
([12]) ELT C 346, 27.9.2018, lk 192.
([13]) ELT C 337, 20.9.2018, lk 167.
([14]) ELT C 407, 4.11.2016, lk 2.
([15]) ELT L 328, 6.12.2008, lk 55.

Neljapäev, 28. november 2019

A. arvestades, et sooline võrdõiguslikkus on üks ELi põhiväärtusi; arvestades, et õigus võrdsele kohtlemisele ja mittediskrimineerimisele on aluslepingutes ja Euroopa Liidu põhiõiguste hartas sätestatud põhiõigus, mida tuleks täiel määral austada;

B. arvestades, et naiste ja meeste võrdõiguslikkust pole Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituudi (EIGE) soolise võrdõiguslikkuse indeksi kohaselt üheski ELi riigis täielikult saavutatud; arvestades, et soolise vägivalla kaotamine on selle eesmärgi saavutamise eeltingimus;

C. arvestades, et soolise vägivalla vastu võitlemine on üks ELi strateegilise soolise võrdõiguslikkuse tagamise kava (2016–2019) põhiprioriteete;

D. arvestades, et vastavalt Istanbuli konventsioonile on naistevastane vägivald naiste inimõiguste rikkumine ning diskrimineerimise üks vorme; see tähendab kõiki soolise vägivalla akte, mille tulemusena või võimaliku tulemusena tekitatakse naisele füüsilisi, seksuaalseid, psühholoogilisi või majanduslikke kahjusid või kannatusi, sealhulgas selliste aktidega ähvardamist, sundi või omavolilist vabadusest ilmajätmist sõltumata sellest, kas see leiab aset avalikult või eraelus;

E. arvestades, et mõiste „naisetapp“ on Belém do Pará konventsiooni järelevalvemehhanismis (MESECVI) määratletud kui „naiste vägivaldne surm soolisel alusel, olenemata sellest, kas see toimub perekonna, partnerluse või mis tahes muus isikutevahelise suhte raames; kogukonnas, ükskõik kelle käe läbi, või kui seda sallivad riik või selle esindajad oma tegevuse või tegevusetuse kaudu“ ([16]);

F. arvestades, et Istanbuli konventsioonis sätestatakse, et kõigi konventsiooni sätete, eriti ohvri õiguste kaitse meetmete rakendamine konventsiooniosaliste poolt tagatakse ilma diskrimineerimiseta mis tahes alusel, nagu bioloogiline sugu, sotsiaalne sugu, rass, nahavärvus, keel, usutunnistus, poliitilised või muud veendumused, rahvuslik või sotsiaalne päritolu, kuulumine rahvusvähemusse, varanduslik seisund, sünnijärgne päritolu, seksuaalne sättumus, sooline identiteet, vanus, tervislik seisund, puue, perekonnaseis, rändaja või põgeniku staatus või muu staatus;

G. arvestades, et nii füüsiline kui ka psühholoogiline naistevastane ja sooline vägivald on väga levinud ning puudutab naisi kõigil ühiskonnatasanditel, olenemata vanusest, haridusest, sissetulekust, ühiskondlikust positsioonist või päritolu- või elukohariigist;

H. arvestades, et sooline vägivald on nii põhjus kui ka tagajärg struktuursele ebavõrdsusele, mida naised kogevad paljudes eluvaldkondades – töö, tervishoid, juurdepääs rahalistele vahenditele, võimule ja teadmistele ning isikliku aja haldamine; arvestades, et soolise vägivalla vastu võitlemine nõuab selle põhjuste ja seda soodustavate tegurite mõistmist;

I. arvestades, et kui püütakse selgitada naistevastase vägivalla levikut meie ühiskonnas, on oluline tunnistada struktuurilist või institutsioonilist vägivalda, mida võib määratleda kui naiste allutamist majanduslikus, sotsiaalses ja poliitilises elus;

J. arvestades, et liikmesriikide erineva poliitika ja õigusaktide tõttu ei ole naised soolise vägivalla eest ELis võrdselt kaitstud;

K. arvestades, et kohtusüsteemid ei paku sageli naistele piisavat tuge; arvestades, et paljudel juhtudel peavad ohvrid kuulama õiguskaitseametnike alandavaid kommentaare või on nad sõltuvas seisundis, mis suurendab nende hirmu vägivallast teatamise ees;

L. arvestades, et käesoleval kümnendil võib täheldada ülemaailmsel ja Euroopa tasandil nähtavat ja organiseeritud rünnakut soolise võrdõiguslikkuse ja naiste õiguste, sh seksuaal- ja reproduktiivtervise ja seonduvate õiguste vastu;

([16]) https://www.oas.org/es/mesecvi/docs/DeclaracionFemicidio-EN.pdf

M. arvestades, et FRA 2014. aasta uuring näitas, et kolmandik kõigist Euroopa naistest on alates 15. eluaastast kogenud vähemalt ühe korra füüsilist või seksuaalset vägivalda, 55 % naistest on puutunud kokku ühe või mitme seksuaalse ahistamise vormiga, 11 % on kogenud küberahistamist, 5 % naistest on vägistatud ja rohkem kui kümnendik on kogenud seksuaalvägivalda, mis hõlmas jõu kasutamist; arvestades, et paljudes liikmesriikides tapetakse üle poole kõigist naissoost mõrvaohvritest intiimpartneri, sugulase või pereliikme poolt; arvestades, et oma kõige raskematest partnerivägivalla juhtumitest teatab politseile vaid 14 % ohvritest ja kõige raskematest muu isiku kui partneri vägivallajuhtumitest vaid 13 % ohvritest, mis näitab, et teatamata jätmise määr on väga suur; arvestades, et #metoo liikumine on viimastel aastatel julgustanud naisi ja tütarlapsi teatama väärkohtlemise, vägivalla ja ahistamise juhtumitest;

N. arvestades, et inimkaubandus ja orjuse nüüdisaegsed vormid, mis puudutavad peamiselt naisi, ei ole EList kuhugi kadunud; arvestades, et 71 % kõigist inimkaubanduse ohvritest maailmas on naised ja tütarlapsed ning 75 % nende hulgast kasutatakse seksuaalselt ära ([17]);

O. arvestades, et internetivägivallal ja ahistamisel on sageli füüsilised tagajärjed ning see tekitab tõsise vägivalla õhutamise ohu, kui ergutatakse internetikasutajaid jäljendama vägivalda ja ahistamist, millest nad on lugenud, ja jätkama selliste tegude toimepanemist;

P. arvestades, et mõned naiste ja tütarlaste rühmad, nagu naissoost pagulased, varjupaigataotlejad ja sisserändajad, puuetega naised ja tütarlapsed, LBTI-naised ja roma naised seisavad silmitsi mitmekordse ja läbipõimunud diskrimineerimisega ning on seoses soolise vägivalla ohuga seetõttu veelgi kaitsetumas olukorras ja ilma juurdepääsuta õigusemõistmisele, tugi- ja kaitseteenustele ning võimaluseta kasutada oma põhiõigusi;

Q. arvestades, et soolise vägivalla ohvriks langenud naised ja nende lapsed vajavad tihti erilist tuge ja kaitset seoses suure ohuga uuesti ohvriks langeda ning sellise vägivallaga seotud hirmutamise ja kättemaksuga;

R. arvestades, et sooline vägivald kahjustab inimõigusi, sotsiaalset stabiilsust ja julgeolekut, rahvatervist, naiste haridus- ja töövõimalusi ning laste ja kogukondade heaolu ja arenguväljavaateid;

S. arvestades, et kokkupuude füüsilise, seksuaalse või vaimse vägivalla ja väärkohtlemisega mõjutab ohvreid rängalt ning võib tekitada kestvat füüsilist, seksuaalset, emotsionaalset, psühholoogilist või majanduslikku ja rahalist kahju;

T. arvestades, et naistevastaste kuritegude toimepanijate karistamatus püsib ja see tuleb kaotada, tagades, et toimepanijad võetakse vastutusele ning vägivalla ohvriks langenud naised ja tütarlapsed saavad kohtusüsteemilt asjakohast toetust ja tunnustust; arvestades, et on väga oluline pakkuda koolitusi naistevastase vägivalla vastu võitlevatele teenuseosutajatele, nagu õiguskaitseametnikud, kohtunikud või poliitikakujundajad;

U. arvestades, et EL peab koostöös liikmesriikidega võtma kõik vajalikud meetmed, et edendada ja kaitsta kõigi naiste ja tütarlaste õigust elada vägivallavaba elu nii avalikus kui ka eraelus;

V. arvestades, et kaheksa aastat pärast Istanbuli konventsiooni heakskiitmist ei ole kõik liikmesriigid ega EL seda veel ratifitseerinud;

1. mõistab hukka kõik soolise vägivalla vormid ning taunib asjaolu, et naised ja tütarlapsed puutuvad jätkuvalt kokku psühholoogilise, füüsilise, seksuaalse ja majandusliku vägivallaga, sealhulgas koduvägivalla, seksuaalse ahistamise, kübervägivalla, jälitamise, vägistamise, varajase ja sundabielu, naiste suguelundite moonutamise, nn „au“ nimel toimepandavate kuritegude, sundabordi, sundsteriliseerimise, seksuaalse ärakasutamise ja inimkaubandusega, ning muude vägivallavormidega, mis kujutavad endast nende inimõiguste ja -väärikuse tõsist rikkumist; väljendab sügavat muret naisetapu kui nähtuse pärast Euroopas, mis on naistevastase vägivalla kõige äärmuslikum vorm;

([17]) https://www.un.org/en/events/endviolenceday/

Neljapäev, 28. november 2019

2. palub nõukogul viia lõpule Istanbuli konventsiooni ratifitseerimine ELi poolt võimalikult suures ulatuses ja piiranguteta ning propageerida selle ratifitseerimist kõigis liikmesriikides; palub nõukogul ja komisjonil tagada konventsiooni täielik integreerimine ELi õigus- ja poliitikaraamistikku; tuletab meelde, et ELi ühinemine Istanbuli konventsiooniga ei vabasta liikmesriike konventsiooni ratifitseerimisest riigi tasandil; kutsub liikmesriike üles kiirendama läbirääkimisi Istanbuli konventsiooni ratifitseerimise ja rakendamise üle ning eelkõige palub seda teha Bulgaarial, Leedul, Lätil, Slovakkial, Tšehhil, Ungaril ja Ühendkuningriigil, kes on konventsioonile alla kirjutanud, kuid ei ole seda veel ratifitseerinud;

3. mõistab jõuliselt hukka mõnede liikmesriikide katsed tühistada Istanbuli konventsiooni rakendamisel ja naistevastase vägivalla tõkestamisel juba võetud meetmeid;

4. kutsub liikmesriike üles tagama konventsiooni nõuetekohase rakendamise ja jõustamise ning piisavate rahaliste ja inimressursside eraldamise, et ennetada ja tõkestada naistevastast ja soolist vägivalda ning kaitsta selle ohvreid; nõuab tungivalt, et liikmesriigid võtaksid arvesse Euroopa Nõukogu naistevastase vägivallaga ja perevägivallaga võitlemise eksperdirühma (GREVIO) soovitusi ning parandaksid oma õigusakte, et viia need paremini kooskõlla Istanbuli konventsiooni sätetega;

5. rõhutab, et Istanbuli konventsioon on jätkuvalt rahvusvaheline standard ja peamine vahend, mille abil kaotada soolise vägivalla nuhtlus, järgides terviklikku, põhjalikku ja kooskõlastatud lähenemisviisi, millega seatakse kesksele kohale ohvrite õigused, tegeledes naiste- ja tütarlastevastase ja soolise vägivalla, sealhulgas perevägivalla probleemiga paljudest erinevatest vaatenurkadest, nähes ette sellised meetmed nagu vägivalla ennetamine, võitlus diskrimineerimise vastu, kasutades selleks kriminaalõigusmeetmeid karistamatuse vastu võitlemiseks, ohvriabi ja ohvrite kaitset, laste kaitset, naissoost varjupaigataotlejate ja pagulaste kaitset, võttes kasutusele riskihindamismenetlused ning riskiprognoosid ja parema andmekogumise, samuti teadlikkuse suurendamise kampaaniad ja programmid, sealhulgas koostöös riikide inimõigusalaste ja võrdõiguslikkust edendavate asutuste, kodanikuühiskonna ja valitsusväliste organisatsioonidega;

6. mõistab hukka Istanbuli konventsiooni vastu suunatud rünnakud ja kampaaniad, mis põhinevad konventsiooni tahtlikul väärtõlgendamisel ja selle sisu eksitaval esitamisel üldsusele;

7. kinnitab kindlalt, et seksuaal- ja reproduktiivtervise ning sellega seonduvate õigustega seotud teenustest ilmajätmine on naiste ja tütarlaste vastu suunatud vägivalla vorm, ning rõhutab, et Euroopa Inimõiguste Kohus on mitmel korral otsustanud, et piiravad abordiseadused ja nende puudulik rakendamine rikuvad naiste inimõigusi;

8. rõhutab, et teadlikkuse suurendamise kampaaniad, millega võideldakse sooliste stereotüüpide ja patriarhaalse vägivalla vastu ning edendatakse nulltolerantsi ahistamise ja soolise vägivalla suhtes, on peamised vahendid sellise inimõiguste rikkumise vastu võitlemiseks; on veendunud, et diskrimineerimisvastasusel põhinevad laiemad haridusstrateegiad on igasuguse vägivalla, eriti soolise vägivalla ennetamisel peamine vahend, eriti just noorukieas;

9. rõhutab, et mõjususe suurendamiseks peaks soolise vägivalla vastu võitlemise meetmetega kaasnema tegevus, mille eesmärk on soodustada vägivalla ohvriks langenud naiste võimestamist ja majanduslikku sõltumatust;

10. palub komisjonil ja liikmesriikidel tagada asjakohase sootundliku koolituse ning menetlused ja suunised, mis seavad ohvri õigused kõigi soolise vägivalla ohvritega tegelevate spetsialistide tähelepanu keskmesse, et vältida diskrimineerimist, traumeerimist või uuesti ohvriks langemist kohtu-, meditsiini- ja politseimenetluste käigus; nõuab paranduste tegemist, soodustamaks sellistest kuritegudest teatamist;

11. tuletab meelde oma seisukohta toetada 193,6 miljoni euro eraldamist soolise vägivalla kõigi vormide ennetamiseks ja tõkestamiseks ning Istanbuli konventsiooni täieliku rakendamise edendamiseks õiguste ja väärtuste programmis, ning rõhutab, kui oluline on eraldada piisavad rahalised vahendid ka liikmesriikide tasandil;

12. palub, et komisjon vaataks pärast mõjuhinnangut läbi praegu kehtiva ELi raamotsuse teatud rassismi ja ksenofoobia vormide ja ilmingute vastu võitlemise kohta kriminaalõiguse vahenditega, et lisada sellesse viha õhutamine soo, seksuaalse sättumuse, sooidentiteedi ja sootunnuste alusel;

13. kutsub liikmesriike üles tagama juba kehtivate asjakohaste õigusaktide täielik rakendamine ja jõustamine;

14. kutsub komisjoni ja liikmesriike üles parandama soolist vägivalda käsitlevate kvaliteetsete eristatud andmete kättesaadavust ja võrreldavust, tehes selleks koostööd Eurostati, Euroopa Soolise Võrdõiguslikkuse Instituudi (EIGE) ja Euroopa Liidu Põhiõiguste Ametiga (FRA) kooskõlas konventsiooni kohustustega, mis puudutavad andmete kogumist ja teadusuuringuid; kutsub komisjoni veel kord üles looma täpsete ja võrreldavate andmetega Euroopa soolise vägivalla seirekeskuse (sarnaselt EIGE naistevastase vägivalla riikliku vaatluskeskusega);

15. rõhutab, kui oluline on võtta kasutusele ametlikud menetlused töökohal toimuvast seksuaalsest ahistamisest teatamiseks ning korraldada spetsiaalseid koolitusi ja teadlikkuse tõstmise kampaaniaid, et tagada väärikuse kaitse tööelus ja rakendada nulltolerantsi kui käitumisnormi; on veendunud, et Euroopa institutsioonid peaksid selles osas eeskuju näitama;

16. kutsub Euroopa Parlamendi presidenti, juhatust ja administratsiooni üles jätkama tööd selle nimel, et Euroopa Parlament oleks ahistamis- ja seksismivaba töökoht, ning rakendama kooskõlas 2017. aasta resolutsioonis (seksuaalse ahistamise ja väärkohtlemise vastase võitluse kohta ELis) vastu võetud nõudmistega järgmisi meetmeid: 1) tellida välisaudit Euroopa Parlamendi mõlemale olemasolevale ahistamisvastasele komisjonile ja avalikustada selle tulemused; 2) moodustada uuesti ahistamisvastased üksused, kaasates neisse täieliku hääleõigusega välised õigus-, meditsiini- ja ravieksperdid; ning 3) viia läbi kõigile parlamendiliikmetele ja kõigile töötajate kategooriatele kohustuslikud koolitused austuse ja väärikuse kohta töökohal;

17. väljendab heameelt seoses Euroopa Komisjoni ametisseastuva presidendi antud lubadusega teha rohkem pingutusi soolise vägivalla vastu võitlemiseks ja selle ohvrite paremaks toetamiseks, muuta ELi ühinemine Istanbuli konventsiooniga komisjoni prioriteediks ning kasutada aluslepingust tulenevaid võimalusi lisada naistevastane vägivald ELi poolt kuritegudeks tunnistatud tegude nimekirja;

18. nõuab, et komisjon võtaks soolise vägivalla vastase võitluse prioriteetsena järgmisesse Euroopa soolise võrdõiguslikkuse strateegiasse, lisades sellesse asjakohased poliitilised ning seadusandlikud ja muud kui seadusandlikud meetmed;

19. palub, et komisjon esitaks seadusandliku akti ettepaneku, mis käsitleks soolise vägivalla, sh naiste ja tütarlaste vastase vägivalla kõigi vormide ennetamist ja tõkestamist; kohustub sellega seoses kaaluma kõiki võimalikke meetmeid, sealhulgas kübervägivalla valdkonnas, kasutades ELi toimimise lepingu artiklis 225 sätestatud õigust seadusandlikule algatusele;

20. kutsub komisjoni ja nõukogu üles aktiveerima ELi toimimise lepingu artikli 83 lõikes 1 sätestatud sillaklausli, et lisada naiste- ja tütarlastevastane vägivald ning muud soolise vägivalla vormid ELi poolt kuritegudeks tunnistatud tegude nimekirja;

21. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile, liikmesriikide valitsustele ning Euroopa Nõukogu Parlamentaarse Assambleele.